

A Lélek szerint élve az örök életben

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol Rómaiakhoz írott levele 8. fejezetének az 5.-től a 8. verséig a következőképpen:

„Mert akik test szerint élnek, a test dolgaira törekszenek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaira. A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének nem engedelmeskedik, és nem is tud engedelmeskedni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs Krisztus Lelke, az nem az övé. Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a Lélek élet az igazság miatt. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.”

Urunk, mennyire elveszett emberek tudunk mi lenni. Tölts be bennünket szent Lelked erejével a Te igéd által! Ámen.

Kedves Testvéreim! Ment-mendegélt egy parasztember a kocsijával a számára ismeretlen erdőben. Egyszer csak kiesett a kocsijának a kereke. Nyúlt a parasztember a zsebébe az imakönyvéért, hogy erőt merítsen. Hát azt meg – nem otthon hagyta! Erre így fohászodott. „Uram! Nagy butaságot csináltam. Imakönyvem nélkül indultam el otthonról. Az emlékezetem meg olyan rövid, hogy egyetlen imát sem tudok elmondani könyv nélkül. Ezért a következőt fogom tenni. Elmondom, szép lassan, az ábécét ötször. Te Uram, aki minden imát ismersz, össze tudod rakni a betűkből azokat az imákat, amelyekre én nem emlékszem.” A parasztember így is tett. Az Úr ekkor rámosolygott az angyalokra, és ezt mondta: „Figyelmezzetek! Az összes ima közül, amelyet ma hallottam, ez volt legszebb.”

Kedves Testvéreim! Mi itt egy tanév eleji, a Szentlélek segítségét hívó, és az egyházi év erre a hetére rendelt hálaadó istentiszteletre jöttünk össze. Erre Pál apostol megfenyeget minket azzal, hogy – idézem: „a test törekvése halál” és „ellenségeskedés Istennel”, „akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt”. Én meg – elkezdem nektek mesélni a parasztembert az imakönyvével... Hát itt *mindenki* meg van zavarodva?

Rakjunk rendet. **Az igehirdetésben elsőként a hálaadásról fogok beszélni. Meg fogjuk érteni azt, hogy miért is lehet, sőt kell, a tanévet hálaadással kezdenünk. A második részben megértjük, hogy hogyan köti össze a Szentlélek a tanévkezdetet, Pál apostol igazsakaszát és a hálaadást. A harmadik részben pedig rádöbbenünk arra, hogy mennyi mindenért van okunk ujjongva hálát adni.**

Kezdjük tehát a hálaadással. Az oltár előtt felolvasott evangéliumi ige a tíz leprásról szólt. Érdemes visszagondolni a Lukács szerinti szövegre, annál is inkább, mert Lukács orvos volt, így különösen mély érzéke volt a betegekhez. **A tíz leprás mire a papokhoz odaért, megtisztult. Egyikük azonban meggyógyult. Mi lehet vajon a kettő között a különbség? Orvosilag? Valószínűleg semmi. A lényeg szempontjából? Minden. Miért? Mert a meggyógyult leprásnak nemcsak a teste, hanem a lelke is meggyógyult, és ő volt az egyetlen, aki visszament hálát adni Jézusnak, és dicsőíteni az Istent. Mi volt ennek az eredménye? Az örök élet. Ezt adta neki Jézus útravalónak, amikor elbocsátotta.**

Jákób a bátyja jogos bosszúja elől menekült, miután csellel ellopta a bátyjától az apai áldást. Menekülése közben ráesteledett. Jákóbnak egy követ a feje alá téve a puszta földön kellett aludnia. Isten ezt mondta neki álmában: „én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy” (1Móz 28,15a). Jákóbot felébredve a hálaadás töltötte el, és megígérte az Úrnak, hogy ezentúl tizedet ad neki mindenből.

Miért lehet bennünk hálaadás most, amikor éppen hogy elkezdjük (vagy még el sem kezdtük) **a sok ismeretlen helyzetet tartogató tanévet?** Miért lehet bennünk hálaadás most, amikor egy olyan évet kezdünk el, amely a tanéveink után a nagybetűs Életbe vezet be bennünket – ahol még több ismeretlen helyzet vár? **Mert Isten nekünk is azt mondja, amit Jákóbnak: „én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy”. És mert Jézus ezt mondta: „én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”** (Mt 28,20b).

Így került ide a parasztember története is. Ismeretlen erdőben ment. Kiesett a kocsijának a kereke. Mi volt az első gondolata? Az elkeseredés? A dühöngés? Az, hogy: szálljunk le, és csináljuk meg? Nem. Az imádság. – Otthon hagyta az imakönyvét. Mi volt a következő lépése? Az elkeseredés? A büntudat? A „hát ez is csak velem történhet meg” önsajnálata? Nem. Az imádság folytatása. Mert a parasztember tudta, hogy Isten velünk van, és megőriz bennünket, akárhova megyünk. És a parasztember hálás volt ezért. Őt ábécé is kellett ahhoz, hogy a háláját kifejezze. Ezzel a biztos tudattal várjuk az elkövetkezendő évet. Hogy Urunk *velünk van* minden napon.

Miből látjuk Isten és Jézus jelenlétét az életünkben konkrétan? Mi következik a jelenlétükből? Most értkeztünk el a Szentlélekhez. Az előbb hívtuk őt: Jöjj égi szent láng, Szentlélek Isten! Örömhírem van kedves testvéreim: *a Szentlélek megérkezett. Itt van velünk.* Úgy, ahogyan a Mennyei Atya. Úgy, ahogyan Jézus. Mert ők, a Szentháromság, elválaszthatatlanok. Így kapcsolódik ide Pál apostol mai igéje: „Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint.” (Róm 8,9a) A Lélek Pálnál nem nagylelkűség, hanem – a Szentlélek. A bennünket betöltő Szentlélek az evangélium *lényegéből* következik, azaz abból, hogy Jézus Krisztus a kereszten megváltott bennünket a test cselekedeteinek méltó következményétől, a kárhozattól. Ahogyan Pál írja a 8. fejezet kezdeteként: „Nincsen most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.” (Róm 8,1).

Mi egymagunk azonban, Isten, Jézus, a Szentlélek jelenléte és ima nélkül a bűn ellen védtelenek vagyunk. Ezért igaz az, hogy „a test törekvése halál” és „ellenségeskedés Istennel”. Káinnak ezt mondta Isten, amikor elkezdték benne rossz érzések felgyűlni az öccse, Ábel ellen. „A bűn az ajtód előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!” (1Móz 4,7b) Erre Káin kicsalta a mezőre az öccsét, Ábelt – és megölte... Ennyire tudunk mi saját magunk is uralkodni a bűnön, kedves testvéreim... Mikor? Ha egymagunk vagyunk. Mikor? Ha – a parasztemberrel ellentétben – nem jut eszünkbe az ima. Mikor? Ha nem tudatosul bennünk, hogy a keresztségünk óta a Szentlélek *itt él bennünk.* És nagy erővel segít bennünket. Ahogyan Pál írja a mai igeszakaszunk után „ha a Lélek által megölte a test cselekedeteit, élni fogtok.” (Róm 8,13b).

Szent Ágoston ezt írta a Szentlélekben élő életünk megváltozott állapotáról: „Ahogyan a hó megolvad, már senki sem nevezheti hónak.” **Ahogyan a Szentlélek újjá szült bennünket a Krisztusban, ez látszani kezd a viselkedésünkön. Ekkor már senki sem hánytorgathatja fel korábbi bűneinket. Mert Krisztus megtisztított bennünket mindenből. Pontosan úgy, mint a leprásokat.**

Ha tudatában vagyunk annak, hogy megtisztultunk, ha hálaadás támad a szívünkben ezért az immár folyamatosan tiszta állapotért, akkor meg is gyógyultunk: élni fogunk. De nem ám olyan életet, mint korábban. Az eredeti görög szövegben a Pál apostol által említett élet nem a biológiai élet, a biosz, hanem az örök élet, a dzóé. **Azaz a Lélek szerint, a Krisztusban való lét – örök életet ajándékoz nekünk – már itt, e földön.**

Lehet, hogy volt olyan köztetek, aki egy kicsit elgondolkodott a szóhasználatokon. *Bennünk van a Szentlélek és a Szentlélekben élünk. Össze-vissza beszélsz te itt, Péter. Most akkor ki van kiben? Én vagyok a Szentlélekben, vagy a Szentlélek van bennem?* Kedves Testvéreim! Mindegy. Azaz: mindkettő... Egymás mellett. A Krisztusban való életünk egyszerre jelenti azt, hogy mi Krisztus testének a részei vagyunk, és azt is, hogy bennünk van a Krisztus, a leggyönyörűsebb példaként: az úrvacsorában. Ahogyan Urunk Lukács által lejegyzett mondatát: Isten Országá bennetek van, úgy is lehet fordítani, hogy Isten Országá közöttetek van, azaz éppenhogy ti vagytok benne Isten Országában. *Ti mind.* – Isten és a Szentháromság maga a Mindenség. Ilyen, egymást kizárónak látszó fogalompárok, mint a „kint/bent”, „része/tartalmazza”, „oka/következménye”, „múltja/jövője” egybeolvadnak akkor, amikor a Mindenség felől nézzük őket. **Szemléljük így, a Mindenségben élve az életünket. Legyünk hálásak azért, hogy már itt, már most felülemelkedhetünk az összes olyan kínzó ellentmondáson, amelyek korlátossá teszik a földi létünket.**

Miért adhatunk hálát? Mindezért! Azért, hogy a Lélekben VAGYUNK. Folyamatos jelen időben, soha meg nem szűnően a Lélekben vagyunk. Meg vagyunk keresztelve az Atya, a Fiú és a Szentlélek által azaz: – miénk a Lélek – visszavonhatatlanul. Miért adhatunk hálát? Azért, hogyha ránézünk a szomszédunkra – úgy nézhetünk rá, hogy – övé is a Lélek. Miért adhatunk hálát? Azért, hogy a mi életünkbe egy hatalmas, és minket mindennél jobban szerető erő irgalmas bezúdulását tapasztalhatjuk meg. Azért, hogy egy olyan helyzetben találjuk magunkat ezáltal, ami merőben új és hallatlanul más, mint a Jézus nélküli földi élet. Miért adhatunk hálát? Azért, hogy kegyelemnek ez az áradata békességet és örök életet ad nekünk. Így lehet nyelvünk Krisztus nyelvév, kezünk Krisztus kezév, egész életünk pedig az Ő szeretetének a hirdetőjév. Erre van szükségünk nekünk és annak a világnak, amelyet Isten úgy szeretett, hogy egyszülött Fiát adta érte. Örvendezzünk így a most kezdődő évnék. Éljük meg így, a Krisztusban, a Lélekben és az örök életben a most kezdődő évet. Így legyen! *Így lesz.* Halleluja! Ámen.